

במדינה

כשעים

מדינת

כך גומלים באמריקה עבריינימין מסטיותיהם. לשרות בתייהסוהר בארץ אין לכך כסף

היעילות האמריקאית הגיעה סוף־סוף לאבריי המין. יש לה שם מדעי: פליטסמוגרף, מכשיר למדידת התעוררות מינית. טבעת עבה מוצמדת לאיבריהמין הגברי. קופסה קטנה נדחפת לאיבריהמין הנשי. בקצה האחר — מכשיר למדידת תשוקה. נראה כמו מכשיר למדידת פעימות־לב. טרון וולדי והילה ג'ו הוק, זוג פסיכולוגים אמריקאיים, מחברים למכשיר עבריינימין. אחר כך מראים להם תצלומים של ילדים, ילדות, נשים עירומות, מין קבוצתי, נשים לבושות, ועוד כהנה וכהנה תצלומים.

חוקרת־מין הוק טבעת לאיבר גברי

חוקר־מין וולדי קופסה לאיבר נשי

אנס אחר מתרגש למראה נשים עירומות. יש כאלה המשתוקקים לילדים קטנים. המכשיר מגלה הכל. אחרי שמאתרים את מקור הבעיה, מתחילים לטפל. וולדי וג'ו הוק מלמדים את העבריינים לאהוב את גופם ואת החיים, מעמתים את הקורבנות עם העבריינים. מזמינים את בנות־הזוג לשיחות משותפות עם הבעלים העבריינים. מערדרים אותם לאונן. **כמו אלכוהוליסט.** אחרי תישעה חודשים שוב בורקים את מידת ההתרגנות. עבריינים רבים נשבעים שהם הבריאו. שלעולם לא יטעו עוד. הטבעת הקטנה מגלה את האמת. לא, שטעו שכמוך. אתה עדיין מתרגש כשאתה רואה ילד קטן, אומר לו ג'ו הוק. או: יפה מאוד, המשך כך. שום דבר לא זו שם כשראית אשה עירומה. ממשיכים בטיפול עוד תישעה חודשים, ואז נוחנים בחינה אחרונה וקובעת את האיבר ההוא. "המכשיר אף פעם לא משקר", אומרת ג'ו הוק, אמריקאית ממוצא אינדיאני. "ובר־ככלל מגלה שהטיפול הצליח. 85% מעבריינימין חוזרים לכלא בדר־כלל. מתוך אלה שעברו את הטיפול שלנו רק 3% שבים לבית־הסוהר". 30 פסיכולוגים עמלו על השיטה במשך שנתים. ברוך תראפיות מיניות מכל העולם. קראו עשרות מחקרים. לכסוף, לפני ששנים המציאו את הפליטסמוגרף. "עברייין מין הוא כמו אלכוהוליסט. למעשה, הוא לעולם אינו נרפא", הם אומרים. "מי שפגע פעם בילד קטן, יצטרך להתרחק מילדים קטנים עד סוף ימי חייו". כנראה גם יצטרך לבקר אצל פסיכולוג כמשך תקופה ארוכה, רצוי אצל וולדי וג'ו הוק. בשיחות בתייהסוהר הישראלי אמרו לוולדי ולג'ו הוק כי אין בישראל רשימה של עברייני מין, וכי תוכנית ההבראה האמריקנית יקרה מדי למציאות הישראלית.

שידור

צל"ש

הצד השני של המטבע

למי שהיה אחראי להבאתו לשידור של הסרט הדוקומנטרי על ניקראגואה. כל מה ששודר עד כה בישראל על ניקראגואה היה תעמולה אמריקאית לטובת מחתרת הקונטראס. לכן היה מדהים לצפות ביום החמישי בערב בסרט המראה את הצד השני של המטבע. סרט שהיה פורסנדניסטי, הראה מה קורה בתוך המדינה השסועה הזו. אחרי פיצוץ פרשת מכירת הנשק לאיראן, עלה גם שמה של ניקראגואה לכתורות. בעיקר כשפורסם כי הכסף ממכירת־הנשק הועבר למח'תרת הקונטראס, הלוחמת בשלטון הסנדניסטי בניקראגואה בחסות אמריקאית. בטלוויזיה הישראלית ניתן היה לראות השבוע את פעולתו של השלטון החוקי הנבחר — המוכיר במידה רבה את רוח ישראל בתקופת־הראשית של המדינה.

לילה בושינגטון

לניסים משעל, כתבנו בושינגטון, על כתבה מעניינת על הסמים הקשים בארצות הברית, ששודרה במסגרת מבט שני בין הדיווחים השוטפים על מכירת הנשק לאיראן והקשר הישראלי־אמריקאי־איראני, הצליח משעל לטפל גם בנושא אחר לחלוטין, שאינו קשור באופן ישיר לישראל, אך מרתק במהותו. משעל וצוות־טלוויזיה התלוו במשך לילה שלם לפעילות של מילגה־הסמים של מישרת וושינגטון, והתרכזו בעניין החדש המסעיר את החברה האמריקאית: הקראק, שהוא שלב גולמי בזיקוק אבקת־הקוקאין. משעל עבד על הכתבה במשך חודשים, כש 60 אחוז מן החומר ששדר צולם באופן מיוחד לכתבה זו, ושאר החומר נלקח מכתבות שונות, ששודרו ברשתות־טלוויזיה בארצות־הברית.

מאחורי המידקע

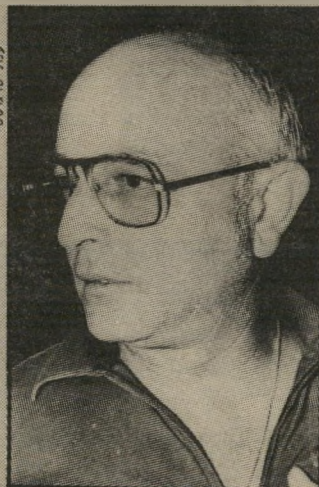
לא קילקלו

ביום השישי כלילה, אחרי שידור מהדרות מבט ליל־שבת בטלוויזיה, צילצל הטלפון אצל הכתב אורי גולדשטיין. המטלפן היה אליעזר סלוצקין מקיבוץ עין־חרוד. זמן קצר קודם לכן שודרה כתבה נרחבת על

ואף־עלי־פיכן,

עבודה

רופאיו של אורי פורת, מנכ"ל רשות השידור, אסרו עליו לעבוד במשך כמה ימים. פורת אשפז בבית־החולים אסף־הרופא אחרי שחש ברע. הוא שהה במקום

ענת סרגוסטי

מנכ"ל פורת לא לעבוד

כמה ימים, ואחר־כך שוחרר לביתו תוך הבטחה שלא יעבוד. למרות זאת החליט לעקוף את מיצוות הרופאים בצורה מתחכמת: הוא לא נסע למישרד בירושלים, אבל המישרד בא אליו. ביום הראשון עזרו בביתו של פורת כמה ישיבות, שבהן השתתפו חברי הנהלת הרשות ואנשי הנהלת־טלוויזיה.

הצוות (כמעט) נעצר

צוות של הטלוויזיה, שיצא לצלם את עורך־הדין אמנון זיכרונני ליד בית־הסוהר שבו מוחזק מרכזי ועגונו, כמעט שסיים את הכתבה כמעצר בתחנת־המישטרה בעיר שבה נמצא הכלא.

הכתב אברהם ברזילי עם הצלם פשה שקד, המקליט דויד פרידמן והתאורן רפי גרבלי הגיעו ביום החמישי בבוקר אל פתח בית־הסוהר איי־שם בארץ. הם באו לשם בעיקבות ידיעה שפורסמה באחד הצהרונים, שסיפרה כי ועגונו הוכה על־ידי אנשי המישטרה אחרי פרשת כף־היד.

בעודם ממתינים לבואו של זיכרונני, החליטו לצלם כמה צילומים של בית־הסוהר מבחוץ. כרקע לראיון עם עורך־הדין. כעוד שקד מצלם את הכלא ממרחק, נשמעה צעקה של אחד השומרים ממגדל־השמירה, שהידיע לוצות כי הצילום אסור.

צוות־טלוויזיה המשיך בעבודתו, אך לא עברו אלא דקות מעטות, ושער בית־הכלא נפתח ואל הצוות הגיע בריצה אדם שהציג את עצמו כקצין־הביטחון של הכלא. גם הוא ציווה על הצוות להפסיק לצלם. ואף אמר להם שיש במקום שלטים המורים כי הצילום אסור.

במקום התנהל ויכוח קצר בין קצין הביטחון לבין הכתב ברזילי, כשבסופו עזב קצין־הביטחון את הצוות וחזר ועמד ליד שער בית־הכלא.

אנשי צוות־טלוויזיה חשבו שבזה תמה הפרשה, והמשיכו להמתין לבואו של זיכרונני. אך טעות היתה בידם. כעבור כמה דקות הגיעה למקום מכונת מישרתית, שנסעה במהירות גבוהה. כרכב המישרתית היו שישיה

האיש, שאותה הכין גולדשטיין. בכתבה סיפר על חייו מלאי־העניין של האיש, החוגג בימים אלה את יום־הולדתו ה־100. במשך 74 שנים היה מעורב בהיסטוריה של היישוב היהודי בארץ, והדברים באו לידי ביטוי בכתבה.

סלוצקין אמר לגולדשטיין בטלפון: "אני שמח שלא קילקלת", הוא גם סיפר לו שבחגיגת־החנכה עורך לו הקיבוץ יום־הולדת גדול, וכאירוע זה יענה תשובות על הרבה שאלות שלא התחשק לו לענות עליהן לפני המצלמה.

להפסיד את המלך

או את המלכה

פסקי־הדין של בית־הדין הפלילי הארצי לעבודה, בעניין הסיכסוך בין עובדי־טלוויזיה לבין הנהלת רשות־השידור, פורסם ביום החמישי שעבר. הנהלת־הרשות הגישה עירעור על פסקי־דין של בית־הדין האיווירי, שהחליט כי הסכמי־העבודה הקיימים בטלוויזיה אינם חוקיים. הנהלה וכתב בעירעור.

אורי פורת, מנכ"ל־הרשות, התבטא כפורום סגור לפני מתן פסקי־הדין: "העובדים הם שצריכים להתפלל להפסיד בעירעור, כי אם הנהלה תפסיד את העירעור, היא תיאלץ לסגור את הטלוויזיה, כי פירוש הדברים בפועל הוא שאי־אפשר לעבוד, ואז כאילו הפסידו העובדים את המלך במישחק השחמט. אם העובדים יפסידו את העירעור, הם יפסידו רק את המלכה במישחק, ואפשר יהיה להמשיך לשחק, כלומר לשר".

העובדים לא שכעו נחת מפסקי־הדין, והבייטוים השגורים בפיהם בימים האחרונים הם: "אנחנו על הקרשים!" או: "אנחנו על הפניס!" בינתיים מרעענים הצדדים את כוחותיהם, ובימים הקרובים ייצאו לדרך הארוכה של משא ומתן מחודש בהתאם לפסקי־הדין, הקובע כי הסכמי־העבודה הקודמים, שלפיהם עבדו אנשי־ההחיות ארבעה ימים בשבוע, 10 שעות ביום, אינם תקפים, והם צריכים לעבוד חמישה ימים בשבוע שמונה שעות ביום.

אם לא יהיה הסכמי־כניסין בין הצדדים, לא תהיה אפשרות להכין את מהדורות מבט. ועד שיגיעו הצדדים לסיכום סופי, לא ישודר מבט.

מאחורי המיקרופון

טקס פרטי סגור

אם מישהו חראון ממאזני הרדיו יחוש בהכח

כתב ברזילי איי־שם

שוטרים. הם יצאו מן הרכב וכאו אל אנשי הטלוויזיה. אחד מהם פנה אל הכתב וביקש שאנשי־הצוות יתלוו אליהם לתחנת המישטרה.

שוב התנהל ויכוח בין הצדדים. ברזילי אמר שהוא מוכן להתלוו אחרי שסיים את עבודתו ויראיין את זיכרונני. לבסוף הגיעו הצדדים לפשרה: רפי גרבלי, התאורן, שנוכח חותו במקום לא היתה חיונית, נשלח להתלוות לאנשי־המישטרה, שאר אנשי הצוות נשארו כדי לראיין את זיכרונני.

משסתים הראיין והתאורן בושש לבוא, התחיל ברזילי לדאוג. הוא טילפן למפקד המישטרה המקומית, לברר מה עלה בגורלו. אז נמסר לו שאיש בדרך חזרה, והכל שב אל מקומו בשלום.

דל באיכות השידורים החל מן היום החמישי השבוע, תהיה לזה סיבה טובה.

ביום השני נפתח מרכז־החדשות המפואר של קול־ישראל בבניין חוטי־ירושלים הסמוך לבניין־טלוויזיה בבירה.

טקס הפתיחה היה פנימי וסגור לפי הוראתו המפורשת והחד־משמעית של ג'רדעון לביארי, מנהל הרדיו. הוא לא הסכים לחגיגה גדולה, עד שיהיה ברור שהאולפנים החדשים הם אכן סיפור הצלחה.

החתן האמיתי של השימחה היה נקדימון (נקדי"ר) רוגל, מישהו למנכ"ל רשות־השידור, שהיה אחראי לביצוע הפרוייקט, מאז נהגה הרעיון לפני חמש שנים.

סרט לא גזרו שם לפתיחה הרישמית, אבל עובדי הרדיו הזמינו עוגה ענקית, בגודל של 60 על 60 סנטימטרים שעליה היה מצוייר הסמל של רשות־השידור, ומתחתיו הכתובת: "לנקדי באיבה". ליד הכתובת היו מונחות שלוש שושנים אדומות, עשויות מרציפן.

נקדי קיבל מן הרדיו גם את אות־השרד, שהיא מדליה מכסף, וספר על איי־ישראל.

לביארי הפליג בשיבוש של רוגל, ואמר, בין השאר: "קול־ישראל עושה היום בעצם מסיבה לנקדימון רוגל, איש שהשקיע חמש שנים מחייו ומבריאותו... מיווג נדיר של אינטלקטואל מעמיק וביצועיטט סרפי־פרשות. רגליו ניצבות על הקרקע וראשו בעננים, כחזון, כמעוזה, כתנופה אדיבה ובראיה של פרטי־פרטים בנה את מרכז־החדשות. הוא פרפקציוניסט עד הבורג האחרון".

הפתעה נוספת שהמתינה לרוגל היתה מישה פחתו, שהוזמנה לאירוע.

במקום נכחו עובדים בכירים של מחלקת־החדשות של הרדיו, עובדי ההגדרה והבדק שכנו את האולפנים, ושני חתנים נוספים: יוסף (טומי) לפיד, לשעבר מנכ"ל הרשות, ושלמה עבארי, לשעבר מישה ללפיד, שהגו את הרעיון.

ביו אחר חצות של היום החמישי (היום הרביעי כלילה) יהיה שידור־החדשות האחרון מן האולפנים הישנים ברחוב הלני המלכה בירושלים, וביום החמישי ב־6 בבוקר יתחילו השידורים מן המרכז החדש. משם ישודרו כל התוכניות של רשת ב' של קול־ישראל המשודרות מירושלים, והכוללות מהדורות חדשות, יומני־חדשות, קר־ינות, מוסיקה ופריסמות.

ענת סרגוסטי